

ЕДГАР АЛЬН ПО ГАРВАНЪТ

Превод от английски: Георги Михайлов, 1920

chitanka.info

*В късна нощ, веднаж — отдавна — уморен, четях аз
бавно*

В книга странна и забавна стих, забравен вече тук

—
*Но, докле четех разсеян, в самота и сън обвеян, —
Чух — сподавен, ненадеен, бавен, тих, неясен звук:
„Гост... — помислих аз разсеян, сепнат от
внезапний звук, —*

*Някой гост — и никой
друг!“*

*Помня — бе Декември леден; бе среднощ и огън
бледен,*

Спрял на пода лъч последен, мреще бавно и без звук

—
*И отбягнал всички хора, сам, четех аз до умора,
В скръб за скъпата Ленора, Бог която взе от тук —
И сега зовят Ленора в Рая ангели, а тук —*

Само аз — и никой друг!

*От пурпурните завеси звук неясен се разнесе —
И в сърцето ми разле се ужасът на тоя звук;
И, обзет от трепет смутен, да смиря страх
минутен,*

*Казах: „Някой безприютен, през нощта залутан
тук,*

*Дири подслон — безприютен — светлина съгледдал
тук, —*

*Някой гост — и никой
друг.“*

*И, успокоен веднага, станах — тръгнах — и пред
прага*

*Спрях и казах: „Извинете! Да, аз чух неясен звук —
Но задрямал бях от скука, и тъй слабо се почука,*

*Че не ме опомни звука, както бях задрямал тук...“
И отворих... Спрях се. Взрях се, за да видя кой бе
тук:*

*Само мрак — и никой
друг.*

*Дълго аз в нощта се взирах, госта странен не
намирах,*

*В блян и сън ръце простирах, чужд за всички
смъртни тук —*

*Но светът бе с мрак обкръжен и сред мрака чух аз
тъжсен*

*Ек — „Ленора!“ — зов несдръжан, стон — от дълга
скръб отзвук —*

*То аз сам зовях — и тъжсен — чух на своя зов отзвук,
Глух отзвук — и никой
друг.*

*И, опиянен от зова, аз се върнах, но отново
Чух сред тая нощ сурова същия предишен звук. —
Вейки голи меланхолно — тъй помислих аз неволно, —
Удрят в прозореца болно и уплаха всяват тук. —
Ето! — казах аз неволно — зная, тайната, е тук:
„Вятърът — и никой
друг!“*

*Прозорецът тласнах бавно и през него — гордо,
плавно —*

*Вмиг влете, крила размахал със прокобно странен
звук,*

*Гарван черен — стражът верен на погинал блен
химерен —*

*Кръг изви в дома чемерен, сякаш подслон дери тук,
И над бюста на Палада спря, намерил подслон тук*

—

Както още никой друг.

Аз погледнах, изненадан — тъй бе горд, тъй важно хладен,

Че, макар и безотраден, смех у мен избликна пак:

„Нямаш шлем! И ти си странник. Но си горд като избранник!

*Как е, рицаръ, изгнаник от брега на Вечният Мрак,
Твоето име на избранник в Царството на Вечният
Мрак?“*

*Той отвърна: „Нивга
пак!“*

*Удивен, че той говори, вперих скръбно в него взори,
Ако и да ми се стори най-бездислен този грак.*

Но в дома, де сам оплаках дел за всички не еднакъв

*И надежди в скръб не чаках, — пръв, единствен в
скръб и мрак,*

*Да ме навести дочаках — пратен с бури в нощни
мрак*

*Гарван с име „Нивга
пак!“*

*Но след първи грак, отново той замъкна тъй
сурово,*

Сякаш сам изле в туй слово своя дух с едничък грак.

И смутен, очуден странно, промълвих едва разбрано:

„Той ще хвръкне утре рано с първи лъч от моя праг!

*Както всичко — рано! рано! — навсегда от моя
праг!“*

*Той отвърна: „Нивга
пак!“*

О, туй слово бе самичко отговор умел на всичко —

Сякаш само туй едничко бе научил от бедняк,

Който в орис на печали, горест не една узнал е

И над всичко са му пяли скърбите припев недраг,

И над всичко сам той пял е техния припев недраг —

*И той беше „Нивга
нак!“*

*И в креслото нак аз седнах. Нак към гарвана
погледнах —*

*Мисли смътни стотни път ме вестиха в нощний
мрак.*

*Скръбен, исках да разгадам туй, което —
безпощаден —*

*Той изрече — горд и хладен — в своя тъй печален
грак, —*

*Туй, което — безпощаден — той предсказва в своя
грак*

*С туй печално „Нивга
нак.“*

*А на бюста, от високо, той в душата ми дълбоко
Огнен взор бе впил жестоко — секаш смъртен, вечен
враг.*

*Болно моят взор отстъпи; тънхе нежно в мисли
скъпи,*

*Спомнях — невга тя пристъпи с радост моя беден
праг!*

*Но... тя няма да пристъпи вече моя скръбен праг!
Както нявга — нивга
нак!...*

*И тогаз крила повяха — секаш ангели летяха
И вестяха те утеша, тихо слезли в нощний мрак —
„То — извиках, — о, несretnий! в твойте скърби
неприветни*

*Бог забвение, най-setne, праща с ангели — Всеблаг!
Пий забвение и чакай светла вест на Бог Всеблаг!“
Грак простена: „Нивга
нак!“*

„Ти си вещ пророк — стихия! — викнах аз. — Към теб вопия!

Щом те запокити Злият с буря върху този бряг, —

Свят балзам за скръб и спомен нявга в Галаад псаломен,

Ще намеря ли бездомен — предскажи ми в своя грак!

О, кажи на мен, бездомен, в своя вероломен грак!“

Той отвърна: „Нивга пак!“

„Птица или дух на Злия! ти си вещ пророк — стихия!

Предскажи! Към теб вопия — след скръбта на земний мрак,

Ще ли види с радост взорът пак на ангелите в хора

Светлий образ на Ленора — в Рая сред венци и зрак?

С радост да сияй във взора — сред лъчи и вечен зрак?“

Той отвърна: „Нивга пак!“

„Нека туй, що ти програка, бъде на раздяла знака!

Станах с вик. — О, син на Мрака, потъни отново в мрак!

Тук перо да се не мерне в спомен за лъжите черни!

Избави ме от неверний призрак твой над моя праг!

Пак самотност, скърби верни нека бдят над моя праг“.

Той отвърна: „Нивга пак!“

И крила той не разпери — верен подслон тук намери!

И над бледний бюст той черен — демон същ над моя праг! —

*Бди, седи, мълчи, не грака — сякаш в хищен сън той
чака,*

*Като хвърли сенка в мрака и прогони сетний зрак —
И душата ми във мрака няма да дочака зрак —*

Зная вече — нивга пак!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.